במל מיבעי ליה ועוד תניא ר' יהודה אומר

רואין אותו כאילו הוא יין אדום יו אם דיהה

מראהו כשר ואם לאו פסול תנאי היא דתניא

סדלי שיש בו יין לבן או חלב והמבילו אהולכין שיש בו

אחר הרוב ר' יהודה אומר רואין אותו כאילו

הוא יין אדום אם דיהה מראהו כשר ואם

לאו פסול ורמינהי בדלי שהוא מלא רוקין

והמבילו כאילו לא מבל ימי וגלים רואיז

אותו הו כאילו הן מים ימלא מי חמאת עד

שירבו המים על מי חמאת מאן שמעת

ליה דאית ליה רואין רבי יהודה וקתני

דסגי ליה ברובא אמר אביי לא קשיא

יז) מוספ יותקומות דף מסעו ע פ״א ה״ב, 3) מקוחות פ״י מ״ו ע״ש נהר״ש, ג) כלים פ״א מ״א,

ע שניא, ע, א כאים פאמ א, ד) עיין בספר פנים מאירות שהאריך בזה הדיבור, ה) שייך

לדף עט.,

שינויי נוסחאות

א] נכי"מ נוסף ולא בטיל. וכן

אן בכיית מסף רלא בטיל. זכן כמטון באילו הוא מים ובטיל: בן לי"ל אדום במים (שים), וכלי"ל בלמעון (בייג וביש: גן ככי"ל מלא מי רגלים. זכ"ל אותן וביש: ל"י עצים: רו ל"ל אותן וביש: ושמכי: זן אילו מין ושאינו מינו היו, יש בו כו' (כתה"י): זן ביטולא משום דחוותא דדם ויין חדא הוא והוי כמין במינו בלינו בלינו במיו במינו בלינו בלי

יהיה ראוי שיהא בטל ברוב לא

והיה וא ביי בא מריבון כרי כל"ל (ש"מ): אמרינן כרי כל"ל (ש"מ): ח] מכלון ועד ד"ה תנאי הד"ל (שמכ"י, צ"ק ומה"ק, וכ"ג מכתה"?. ודלו כהח"ג שכתב דקדר ודלו כהח"ג שכתב דקדר

:הדיבורים מהופך ומסורס ע"ש

ם] ל"ל מועט (*m"m: י] בכתה"י

שן לל מועט (יש וו). ין בלווז יוב"ע קאמינא: יאן כאילו הוא יין אדום גרסינן כל"ל (*ש"ח). [ובל"ק מחקו]: יב] בש"מ נוסף

דכיון שהרוק עב חייץ: יגן רש"י גורס בגמ' מלא מי

רבלים (צ״קו): ידן ל״ל אותן

וש"מ): שלו וקאמר היכא מו" שלו וקאמר היכא כרי כל"ל והד"ל (*ש"מ): יז] ל"ל

לבטל (ש"ח. ובכתה"י כלפונו):
יהן נ"ל גבטיל (צ"ק): יבן כש"ת
נוסף ברובא: כן נ"ל בשאינו
(שמב"ח. [וכד' וינל לשון לוול
בטינושן: באן נ"ל לשון ולוול

ש"מ וב"ש). וגי' ל"ק ואע"ם

שלא הזכיר בקונטרס אין לפרש שמקשה כו'. ופי' לע"פ שלא הזכיר נקונטרס הא דכתנו

התום׳ ואת אמרת מיו במינו בטל

החום? וחת מתרת נדין בנחים בטנ מה"ח. [ומדברי התו' שבש"ח מבולה לשון ולוול שבפרש"י קל קשיל ליה]: בבן פסול כמו שהמים פסולין לזריקה דמין במינו בטיל ברובא כל"ל (מ:מ:

נא א מיי' פ"ג מהל'

מקוואות הלכה יט: נב בגד מיי שם הלכה יח:

מוסף רש"י

בטעמא. שהאדם יכול להבחין טעמו (חולין צו:):

שימה מקובצת

דראויין להלטרף מסתברא דכשמתבטלין זה בזה ע"י רוב מתערובת שמיעוט הבטל נעשה כמבטל אפי לענין איסור לאו שלו כנון פגול או נותר (דיב"א ד"ל. ב"ש): כגון פגול או נותר (דיב"א ד"ל. ב"ש): בא"ד ועוד קשה כו' ואכולהו ליפטר דכל אחד הוי בטל ומבטל. גליון. ולאו קוטיא היא לאפילו הנימ כל השלשה בפיו יחד אין המיעוט בטל ע"י הבלילה כמו שפי צטר ע" הפניסה כנון שפי הקונטרט עלמו שע"י הלעיסה הם נבללים ואין אדם לועם יחד יותר משני זמים [יותר ממה] שהוא יכול לבלוע דאין בית הבליעה מחזיק יותר משני זתים בית הבניעה מחזק יותר משרי זמים כדאיתה בכריסות (דף יד.) ובלעיסתם מסתלת זית השלישי לדדין ותן השנים בטל האחד ואין יודע איזה מהם. ואעפ"י שלא מלינו התראת ספק בענין זה אפשר שגם זה יהיה שפק פנוק זה מפשר עולם זי היהיה המרלות ספק (דיביא דיל ב־שו) המרלות ספק פידה אחלי מידה אמלי מולולינן כיד בליקור כרי, משמע מדהזכיר לשון זלוול דהכי פריך לכל התפחות היה לנו להחתיר מדרבנן. ולא נהירא מדמייתי ליה ממתני נות נהירת מדמייתי ניה מתמני" ש"מ דר"ל דדין הוא מדאורייתא דיש להחמיר דאי מין במעו בטל מן המורה א"כ היאך זורקין הדם דנתבטל אלא ש"מ דמן החורה טעמא משום רואין ואינו בטל ברוב. לכך נראה דה"פ ונשער מין במינו כו׳ דלא יהיה בטל וילקה, ובכולה בו דכם מתעתין לית ליה האי סברא במקום דשייך ביטול בטל בין לקולא בין לחומרא. וא"מ מאי שנא דפריך הכא טפי ונשער מיז במינו כו' יותר מבכל המורה כולה דאמריט בכל דוכתא מין במינו בטל ברוב ואמאי נשערינו נהן בנויט בטל ברוב ומנומי נשעריט [כמו] בשאיט מינו. ועוד דקשה דר' יוחנן אדר' יוחנן לפר"ת דאמר [כ' יוחנן] בע"ו (דף סו:) טעמו ולח ממשו אסור ואין לוקין עליו ופיי תנמם השור חוץ מקץ עניר זפי ר"מ דמיירי במין במינו, ואמאי נשער מין במינו (כמון בשאינו מינו וילקה על מין במינו כמו בשאינו מינו דהא שמעינן לרי יומנן דאמר הלכה כסתם משנה ובמתני יאכם בסתם לתמים לתחל הלוחור מתו לחלין וא"ב המם [נמין ניתה הכי ואמנן. ואמלה אין לוקין עליו לרי יוחנן. וחירץ הר"ר שמואל דלא פריך אלא לר"ל דווקא הכא הכל גבי איסור דפגול ונותר דשייך להחמיר טפי כדאמרי ומת לפין כאתת קפי כאתת גבי דם קדשים רואין משום חומרא דקדשים ואפי" מן החורה מיהא קרבין למובח, וה"נ היה לומר כן משום חומרא לאיסור [פיגול ונותר] כמו דעולין אין מבטלין זה את זה כל כך במהרה במתני' והיה לנו לומר רואין. ולא נהירא למורי דהא בסמוך מייתי עלה ממקוה דהיינו משאר איסורין. ועוד דלא דמי מתני להא דאמר עולין אין מבטלין זה את וה דהתם היינו עולין למובח (כמו) [כגון] שני מיני קרבנות שנתערבו אבל במתניי מיירי בקדשים שנתערבו בחולק. לכך נראה למורי דשאני הכא בחונין. נכך נרחה נמורי דשחני הכח דפריך טפי ונשער מין במינו כו' מבעלמא משום דודאי אמרי' בעלמא מין במינו בטל ברוב דגלי קרא אחרי רבים להטות ומיהו במילי דמתני לא לפים נטחת ומים במיפי לנתניי למ אמרינן [הכי] (הכא טעמא) דמתני הכי קים ליה מדאורייתא, הרי גלי קרא דבהא לא אולינן בתר רובא כיון שהחשיבות שלו מלוי במראה כיון שהחשיבות שלו מלוי במראה אבל ודאי בשאר איסורין אזלינן המר רובה והשתה נמי ניחה הה במר רובה. והשמח נמי ניחם הם דמיימי עלה ממקוה דכמו כך חלוי במראה המקוה ובהא נמי גלי קרא דאם נשתנה מראית המקוה פסול לטבילה ולא אזליטן בתר רובא אלא כנפינה ונח חוניק במר רוכח חנה במר מנח מנח מחומת ממוה. וקשה דהא גבי איסורין נמי במין בשאינו מינו גלי קרא דלא שייך בחי ביטול ברוב אלא אולינן בחר טעמא ווטעם) כעיקר אולינן בחר טעמא ווטעם) כעיקר דאורייתא דאחרי רבים להטוח לא

למיקם נמי אמאי מזלולי באיסורא למיהדר לבטלן נימא רואין אילו ח היה מין ושאינו מינו הא יש בו היכר טעמא השתא נמי לא בטיל יחו ואת אמרת מין במינו בטל מו התורה יש אע"ג דאילו היה אינו בו מינו היה אלא מין בשאינו מינו במעמא מין במינו נותן טעס: הג"ה. ואע"פ שהוכיר ברובא ונשער מין במינו כמין בשאינו מינו בקונטרם זלזול כאן איסור אינו רוצה דתנן נתערב ביין רואין אותו כאילו הוא לפרש שמקשה מדרבנן דהא מתניתין מים מאי לאו רואין אותו ליין כאילו הוא מים או באורייתא היא וכולה שמעתין כן: לא רואין אותו לדם כאילו הוא מים אי הכי

ונשער מין במינו כמין בשאינו מינו. פי׳ בקונטרס כיון דהיכח

דקיימינן אטעמא כל כמה דיהיב טעמא לא בטל כי ליכא

לא רואין לדם כאילו הוא מים. כלומר הדם פסול בי דמין במינו בטיל ברובא כגון שהמים פסולין לזריקה: ה"ג דלי שיש בו יין לבן וחלב והמכילו הולכין אחר הרוב. לא דמי להא דתנן (שבת דף קכ:) הדיו והחלב לחין אין חולנין דהכא כיון דהאי דלי יש בו חלב עד רובו לא מחלחלי מיא ולא דמי לחלב דמנח אגבא דמנא או אגבא דגברא ונחית וטביל בו הולכיו אחר הרוב ואם לא היה חליו בדו כיון שהטבילו ונתמלא ממי מקוה ורבו המים על היין טהור ואם תאמר והא אמרינן (שם דף עו.) כל חמרא דלא דרי על חד תלתא מיא לאו חמרא הוא וכ"ש הכא דאיכא חמרא טובא לא

בטל ממנו שם יין ולא מהני ליה השקה דחמרא מזיגא מיקרי כדאמרינן בפ"ק דמכות [דף ג:] וי"ל דהכא מיירי בחמרא מזיגא אי נמי בחמרא דרפי ואין יכול לקבל רוב מים שאין כל היינות שוין כדאמרינן בפרק המוליא יין (שבת דף עו) יין השרון בהו לחוד דרפי וכן יש לפרש בסוף הערל (יבמות דף פב:) דאמר נתן סאה ונטל סאה כשר עד רובו ופי׳ בקונטרם דמיירי במי פירות והשתא אי ביין מיירי אמאי כשר והלא יין גמור הוא לברך בורא פרי הגפן ולכל דבר וביין הוא טובל אלא מיירי בחמרא דרפי ומיהו איכא למימר ביו בשאר מי פירות בר מיין ובפ"ז דמס' מקואות תנינן לה וקאי אשאר משקין ומי פירות והציר והמוריים והתמד משום בו דחמיץ: דרי יי שהוא מלא רוקין גרסינן כאילו לא טבל. שהרוק עב הוא וחולץ בפני המים ואינו בטל במים ומלא לאו דוקא אלא איידי דבעי למיתני מלא מי רגלים דדוקא הוא לאשמועינן רבותא דלא בעי לבטולינהו דכיון שעברו מי המקוה על פיו ונשקו לאותן שבתוכו נעשו חבור להן וטהר דמי רגלים מים בחו הוא תנא נמי מלא רוקין: רואין אותו כאילו הם מים. כלומר אע"פ שמראיהן חלוק במקלת ממראה שאר מים אפ״ה כיון דמין מים הם לא בעי רובא לבטולי אלא רואין אותן כו': מלא מי חטאת. הואיל והן אב הטומאה וחשיבי משום קדושתייהו לא בטלי אלא ברובא: מאן שמעת ליה דאית ליה רואין ר' יהודה. וקאמר דהיכא דשוה מראה הבטל למראה המבטל כגון מי חטאת שאין מראיהן חלוק דסגי למיבטל ברובא ולא אמר רואין אותן כאילו הן יין אדום להחמיר: יי הא דרביה. הא דתכן לעיל רואין אותן כאילו הן יין אדום דרביה הוא דמחמיר בבטול כי היכי דמחמיר במין במינו כך פירש בקונטרס וקשה לפירושו חדא דמה ענין האי רואין דמי רגלים ליין וחלב דלעיל בים שאינו מינו לא שייך

בהו השקה אבל מי רגלים לדברי רש"י שהם מים גמורים וסלקא להו השקה אם כן מאי רואין שייך בהו וכי משום דנשתנו קצח לא יהא שם מים עליהם ולא חועיל להם השקה דלא דמו ₪ למי לבע שבטל מהם חורת מים בפרק קמא דמכות ,דף ג:) ועוד בלאו סוגיא דלעיל תקשי ליה רישא לסיפא ועוד מאי קא משני הא דידיה הא דרביה אכתי הך דמי חטאת קשיא רישא לסיפא לסברת הש״ס דאמר דתנא דהנך מי רגלים רואין כאילו הן מים סובר נמי ביין וחלב רואין כאילו הן יין אדום ועל זה פריך אמאי מכשרינן במי חטאת על ידי רוב מי מקוה דבמיעוט מי חטאת נמי הוה לן למימר רואין כאילו הן יין אדום ע"ז לא חירך כלום דאכחי מי רגלים למי חטאת קשו אהדדי: הג"ה. ועוד אי ההיא דיין לבן וחלב הויא דרביה כי דיהה מראיהן אמאי כשר הא מין במינו לא בטל ומין במינו חשיב ליה כיון דשוין בחזותא ועוד דבהדיא הוה ליה לאקשויי מהך ברייתא אמתניתין דקאמר רבי יהודה אין דם מבטל דם דמין במינו לא בטל והא בטלי מי חטאת במים ועוד דמי רגלים מיקרו אינו מינו לגבי מים כדאמרינן בסמוך גבי חרסן של זב: הג״ה ונראה דגרסינן מי רגלים רואין אותן כאילו הן יין וכי האי גוונא תניא בתוספתא דמסכת טהרות בפרק שמתחיל דם טמא מי רגלים שנתערבו ביין רואין אותן כאילו הן מים נתערבו במים רואין אותן כאילו הן יין לו במים אם בטל מראיהן טהורים ואם לאו טמאים והאי ורמינהו דהכא אמתניתין קאי דקאמר רבי יהודה אין דם מבטל דם והכי פירושו דלי שהוא מלא רוקין והטבילו כאילו לא טבל מלא מי רגלים רואין אותן כאילו הן יין ולא בטלי ברובא מלא מי חטאת עד שירבו המים על מי חטאת שישפוך רובו ולכשיתמלא טהור דלא מהניא להו השקה לטהרם כמו שפירש בקונטרס ואי נמי חומרא בעלמא משום דאין זריעה להקדש כדאמרי׳ בפרק כל שעה (פסחים דף לר:) וכ״ש למי חטאת דאפילו בגדי אוכלי תרומה 🗗 מדרס לחטאת (חגיגה דף כ.) אבל היכא דרבו בטלי מהם תורת מי חטאת ונעשו מי מקוה מאן שמעם ליה דאית ליה רואין במין שאינו 🖶 מינו השוין בחזותא רבי יהודה דקתני בההיא דיין לבן רואין אותו כאילו הוא יין אדום והכי את מי רגלים נמי הוי מין בשאינו מינו כדמוכת בסמוך גבי חרסן של זב וגבי לא שוין בחזותא וקתני דסגי להו ברובא במי חטאת אלמא דמין במינו בטל לרבי יהודה ומשני הא דידיה הא דרביה מתניתין דרביה דמין במינו לא בטל וברייתא דידיה ומברייתא דלעיל רואין אותן כאילו הן יין אדום אם דיהה מראהו כשר לא הוה מלי לאקשויי אמתניתין אלמא

> נאמר גבי מיו בשאינו מינו וכי היכי דהוליא דיו הדשים ודיו מהוה מכלל אחרי רבים להטוח ללכת בהו אחרי מראה משום דחשיבות שלהם חלוי ובמראה) מותר גבי מין בנוחים נית יו בשאינו מינו רלסוריק) מקור מככל מחרי צבים הטחות ומנה במושם משיבים שבם שנה במושב במוש במושב הוציא הכחוב דין מין בשאינו מינו וראסוריק) חליסוריק) מכלל אחרי רבים (מוקמיה) (ואחקמין בטעמא לבי שטועם האיסור באלימו וא"ר: הדרא קדיא לדוכחא מוא שוא ביריך הכא שפי משאר אינון באלים מינו, ולה אחריק במינו ולא אחריק במינו המינו באלים מינו, וכי יומען אחר בעוד א מושב הוא לפור ואאן לוקין עליו ופי? ר"ח דמיירי משבה ומען במחניתן כואין מין במינו דם בדם כמין בשאינו מינו, ורי יומען אחר בעיין, ורף מוש טעמו ולא ממשו אפור ואין עליו ופי? ר"ח דמיירי במין במינו כדפר לעיל. ודוחק לחרץ דכי מסקינן תנאי היא או נפרש רואין דמתני אדם קדשים קאי שרואין אומו כאילו הוא מים ובטל, דא"כ בטל בתין בתיני כדפי יעיר. ודוחק החדץ כדי מסקיין מתיי היח חו נפרש רוחין דמתיי חדם קדשים קחי שרוחין חותו כחינו הוח מים ובעני, דחיב בעני בתיון בתיני הדי לב היו בעני החדץ בתיני בתי בתיני יהוץ לשטור הטיטור טבנס הזה היכח היכה חיד. כהה יכיד להיי במינו במנו בל בלכם להיים להיים להיים להיים להיים להיים קאי להאא איסורים (אייני במאה ולכך אמריי לרייל דמין במינו בטל באיסור דהכי משנת קרא דאחרי רבים להטוח ולכך פריך עליה שפיר ממתני. וא"מ א"כ מאי פריך מעיסם מיטין ואורו והא ההיא דמי לשאר איסורין כמו היחר דמבטל האיסור. וייל דמ"מ פריך שפיר לריל דאפיי בשאר איסורין דשייך בהן טפי ביטול אאיטן (בתר טעמא) במין בשאיט מיטו ואל בטל ברוב ואט"ג דממיב אחרי רבים להטוח כ"ש גבי איסור ואיסור א אם יש בו טעם כגון מין בשאינו מינו דלא יהא בטל וילקה, ואין שייך לומר אין עונשין מן הדין דהכי סברא דשמעתין. כך נראה למורי: דתגן בתערב

אלא מין בשאינו מינו. שהטעם ניכר בו בטעמא מחייב ולקי מן התורה וכי אמר ריש לקיש בפיגול ונותר של מין ומינו דליכא למיקם אטעמא ולא תשמע מינה נותן טעם ברוב לאו דאורייתא: ונשער מין במינו כמין בשחינו מינו. כיון דהיכא דקיימינן אטעמא כל כמה דיהיב טעמא

לא בטיל כי ליכא למיקם נמי אמאי מזלולינן באיסורי למיהדר ה ולבטלן ברוב נימא רואין אילו וו היה מין ושאינו מינו הא יש בו היכר טעמא השתא כל כל כל כל דרבה עליו כל כך כשיעור ביטול של מין ושאינו מינו: מאי לאו רואין לאותו יין כאילו מים הוא. ואם מראה דם היה ניכר בהן כשר אלמא אע"ג דמין במינו הוא לענין ביטולה ז דחזותה לה המרינן ליבטל ברוב אלא משערינן ליה כמין בשחינו מינו: לא רואין אותו לדם כאינו הוא מים. ופסיל דבטיל ליה ברובא הואיל ובתר חזותא אזלינן והכא ליכא למיקם עליה דמילתא בטיל ברובא: רבי יהודה אומר רואין אומו כאינו הוא יין אדום. לקתן מייתי לה לכולה משנה חו: דלי. טמח: שיש בו יין לבן או חלב. שאין מראיהן ניכר בתוך המים: והעבינו. וקאמר ר׳ יהודה הואיל ואילו יין אדום הוה כל זמן שאדמומית שלו ניכרת לא בטיל במים

ואין טבילה עולה לכלי זה אלא אם כן שפך מהן עד שירבו ליכנס לתוכו

רואין אותו כאילו היה אדום אם ממועט בו כל כך שהמים הנכנסים לתוכו יש בהן שיעור להפקיע מראיו כשר כלומר עלתה לו טבילה ואם לאו פסול. אלמא משערין מין במינו כמין בשאינו מינו ולהחמיר דלא ליבטל ברובא כל דהו: מנאי היא. דרבנן פליגי עליה דר׳ יהודה וכוותייהו קיימינן ז: והטבילו. ולא שפך מה שבתוכו הולכין אחר הרוב אם לא היה חליו יין כיון שהטבילו ונתמלא ממי המקוה ורבו המים על היין טהור: (כאילו יו הוא יין אדום): דלי שהוא מלא רוקין גרסינן: כאינו לא טבל. שהרוק עב הוא וחולך בפני המים ואינו בטל במים. ומלא לאו דוהא בו אלא איידי דבעי למיתני מלא בו מי רגלים דדוהא הוא דאשמעינן רבותא דלא בעי לבטולינהו דכיון שעברו מי המקוה על פיו ונשקו לאותן שבתוכו נעשו חבור להם וטהר דמי רגלים מין מים הן תני גמי מלא רוקין: רואין אוסו דו כאילו הן מים. כלומר אף על פי שמראיהן חלוק מקלת ממראה שאר מים אפילו הכי כיון דמין מים הן לא בעי רובא לבטולי אלא רואין אותו כו׳: מלא מי חטאת. הואיל ם והן אב הטומאה וחשיבי משום קדושתייהו לא בטלין אלא ברובא: עד שירבו המים. אין טבילה עולה לכלי עד שישפוך מהם יותר מחליו של כלי כדי שירבו המים הנכנסין על מי חטחת: מחן שמעת ליה ביו [דאמר רואין אותו ר"י]. [דשמעת ליה] דאמר רואין אותו כאילו הוא שנוי ממראה שלו בו: וקסני. היכא דשוה מראה הבטל למראה המבטל כגון מי חטאת שאין מראיהן חלוק דסגי ליה למבטל יו ברובא ולא אמרינן רואין אותו כאילו הוא יין אדום להחמיר:

ממי המקוה כדי להפקיע כל מראה היין הימנו השתא נמי כשהוא לבן

בג] כאן הס"ד ומה"ד הולכין בנן כמן המי"ד ההדכין (שמכ"י וצ"ק): כדן חצוו יין כיון כל"ל (צ"ק): כדן ליל השירוני (שמכ"י): בון 5"ל לאוקמי (ש"מ): כון 5"ל משהחמיץ וסמ"ד (ש"מ): כדן ליל מין מים מו"m: כמן דלעיל דההיא (מ"מ): כפן דלעיל דההיא שאינה (מ"מ): לן 5"ע מהגמ' שס (הג' מהרש"ם). ולל"ל דרמי למי צבע דלא בטל כוי (עודש): לאן 5"ל דתני. ומיכת דהנך לאן 5"ל דתני. ומיכת דהנך נתמק (ש"מ): לבן יין נתערבו יק נתמק (ש"ם). לבן יק נתחבר במי הגלים אחרים רואין אותן במים כרי לליל (צ"ק). וכן גיל' הל"ש במס" מסרות פ"ד מ"ו שמבים זו התוספתם (גליון): לגן מולי ל"ל אוכלי הקדש. דהל תום' הבילו אוכלי הקדש. להח תופ') הכיחו הן דמין זריעה להקדש (גרי קריי): לדן ליל בשאינו (שיים): להן והכא (דיה: לון ל"ל וגם שיון ציים): לון ל"ל וגם שיון ציים): לון ל"לה למסר כמן ול"ל וא"ת אמר היו מין בשאינו מינו דם קדשים בדם חולין, ותירץ בשיטה דם חולין, ותירץ בשיטה דם

שימה מקובצת (המשך)

ינו מינו זם קדשים נ ן, ותירץ בשיטה דקדשים וכו' (גליון):

ביין רואין אותו כאילו הוא מים. וא"ת מאי פריך ממחנוי למין נמינו, דר"ל [מיירי במין במינו] ממש, דנהי דמתני' במראיהן שוה מ"מ חיו בשאינו חינו וכחה לא אחר ר"ל דבטל ברוב דלא איירי אלא במין . במינו ממש. ותירץ מורי דאסיפא סמיך והוי כמו וכו', ופריך מסיפא דקתני נתערב בדם בהמה דהוי מין במינו ממש ואפ״ה לא בטל ברוב או וכשיטה מיכן דם דקדשים ודם חולין (אינו מינו) [הוי מין במינו] גמור: ועוד תגיא בו' באילו הוא יין . דום. השתא ודאי קשה מאי פריך

לר"ל מהכא. הכא ודאי פריד ממיו בשאינו מינו יין לבו במים ובהא מודה ר"ל. וי"ל דה"פ דודאי לא פריד ליה מר' יהודה. אלא מייתי מהכא את התיאה את זמר ערן ממן פשיט מיש יון כך פנים ובטח עודם כיר. דיר נאים דרפי נח פריך נים מרי יחדה, חלח מישה להכן דריי קחלתר במין בשאיט מיט רואין שלא להתבעל ואים מריי נחמש לרכון דמתרי דילמרו רואין אפילו במין במיט שלא להתבעל ודיון דריה לא פלעי אלא במין במיט פולל להשנה שלא להתבעל ודיים במיט מושה שביר והדרה קושיא לאשונה שלא חלתר רואין לדם כדמשני לעיל: שאן שפעת ליה ברי ואים והא הכא היו מין במיט ממש מי חטאת במי מקוה אבל לעיל היו מין בשאיט מיט יין לכן וחלב למוף הייל ביון דמתאיםן שון שפעת ליה ברי ואים והא הכא היו מון במיט ומש הא דיים הא דרכיה, כלמול דרכיה מתמיר במין במיט דלא בעל נמקים. וייר ביין דמרחיקן שין חשיב נעני נמי גבי מקום מין במיני. נמיני הם דרביה, כמותר דביה מתחיר במין במיני דכה בטנ
כלל הייר בייח בייתיא בלעני לחד לא פני בכרים המקשה דמדמה ההיא דלעיל יין לבן וחלב במקוה דהיי מין בשאינו מינו למי חטאת דהוי מין בשאינו מינו למי חטאת דהוי מין בשאינו מינו למי חטאת דהוי מין במינו
ממש אייר מאף אייל דברין מהיא בייתיאל דלעיל דיין לבן וחלב אהך בייתיאל דמי חטאת, מקשי לייה ממתני דקאמת ר"י בהייא דמין במינו
בעיל כלל אהך דמי חטאת דקתני בטל ברוב או מההיא דיין לבן וחלב דאמר ר" ייחדה רואין, אלמא מין במינו במינו מיה היה היה מין במינו
יין אם היה אדום ובממני קסת וכל ברוב או מההיא דיין לבן וחלב דאמר ר" ייחדה רואין, אלמא מין במינו מההיא דמין ומטאת וך בלנים מיהא
יין אם היה אדום ובממני קסת וכל בל הבל בלני בער קסה מאי קאמר מאלן שפעם כ" היכי מוכח מההיא דמין (מטאת) וברלום לולי להי רואין ה"מ ביין וחלב שאינו מינו ממש במי מקוה כדלעיל בברייחא, וא"כ היכי מוכח דר"י היא. ועוד דקאמר הא דידיה דמיקל דמין במינו בטל ריהון היית ביין חופל שנים לחש לחש כמל כל מקוף לצעים בהיים להיים להיים להיים היים ושני קסמת הם ידיה מתקב צחן במט היינ דמיקל במי מטאח חבייה ולא אמינין רואן, משמע דהם בהא חלים, רבץ דמתני יובימו דסברי מין במיני בעל ושייה מחמתי ואמיר רואן במתני דמין במיני ולא מיבעל ברובא. לכן נדאה בניקס המוספתא דמי רגלים לאו מינא דמים טנים ואפייג דאחו ממים כבר נמעבלו בבני מעיים ופקע מינייהו שם מים, ולפי זה מלא מי רגלים לאו דוקא אלא מיירי בחסר ורואין מי רגלים כאילי יין אדום ואם יש מי רגלים כל כך שאם היו יין היו משקו מראית המים טמא דלא מהניא להו השקה דלא מינא דמים נינהו, ואם לאו טהור. והשחא דייק ליה מאן שמעת ליה כי האי גבי מי רגלים דאית ליה רואין ר"י היא דאמר לעיל גבי יין וחלב רואין כאילו הוא יין אדום וקחני דסגי ברובא במי חטאת דהוי מין במינו